

— Паскалъ и Бенедето се съгласиха и свириха съ сърдце пълно съ мъжа, желаейки да развеселятъ добриятъ князь.

И стана чудото. Щомъ тѣ засвириха, царьтъ видѣ че притежава своя изгубенъ синъ. Княгинята бѣ много радостна.

И двамата братя почваха отново до зори,
На утрото тѣ си взеха сбогомъ и тръгнаха.

— Възкресихте ме отъ смъртьта, каза князьтъ. Сега искате отново да ме оставите да скучая.

Паскалъ и Бенедето останаха. И всѣки пжтъ, щомъ засвирваха, чудото се повтаряше.

Мина месецъ, мина другъ, мина още единъ. На четвъртия Паскалъ и Бенедето казаха на княза:

— Ваше височество, оставете ни да си продължимъ пжтя.

Князьтъ не се противи. И като се раздѣляха каза:

— Какъ бихъ могълъ да ви възнаградя за доброто, което ми направихте?

— Ние не желаемъ нищо, отвърнаха двамата братя.

Все пакъ князьтъ заповѣда да донесатъ единъ човалъ и да го натоварятъ на едно магаре. Благодаримъ и ги изпрати,

III.

Не изминаха много и Бенедето каза:

— Да бѣхме видѣли какво има въ човала.

Отвори го и се уплашиха. Той бѣше пълненъ съ злато. Не бѣха виждали ни зрънце злато, а сега, изведнажъ, пълненъ човалъ.

— Кой знае колко добре сме пѣли и свирили, та сме заслужили толкова злато, каза Бенедето.

А самъ си мислѣше, че той най-много е спечелилъ това злато.

Въ сжщото време и Паскалъ си мислѣше сжщото.